

Klaspigaren

13 mei 2018.

door Cees Voort

Dat zijn helemaal geen klaspigaren!
Dat zijn rietsigaren! Ik hoor het
iemand al zeggen. Ja, het is waar.
Dit zijn rietsigaren, grote lisdodden,
typha latifolia, om precies te zijn.
Even voor de niet ingewijden: in het
derde bedrijf van La Vie Parisienne
gaan de feestvierders een liedje
zingen. En Prosper zingt over Jantje
die in zijn kinderbedje klaspigaren

rookt. Pafte het jochie wel *klaspigaren* in zijn kleine ledikantje? Nou, eigenlijk is het waarschijnlijker dat hij toch rietsigaren rookte, want aan klaspigaren kon hij vast niet komen, maar aan deze lisdodden waarschijnlijk wel. Tegenwoordig zie je ze zomaar in de grachten, waar de meerkoetjes nestelen, want die schijnen er gek op te zijn. Vroeger, in de jaren vijftig en zestig bedoel ik dan, zag je ze niet in de stad en ook niet in de Zaanstreek waar ik opgroeide. Alleen héél ver in het laagveengebied, daar stonden ze; daar had je echter op zijn minst een kano of een roeiboort voor nodig en dat had niet iedereen.

Jantje rookte klaspigaren
's avonds in zijn kinderbed;
spoedig rezen grote bezwaren:
het mocht niet van de Hinderwet!

(vertaling J. Fransen)

Dus Jantje rookte klaspigaren; ik heb nog geprobeerd te achterhalen wat die Franse artiesten (heb ik het verderop nog over) daar zingen maar dat is helaas niet te verstaan. Nou ja, ik blijf nog een poosje zoeken, u houdt het van mij tegoed.

Hoe dan ook, die riet-versie kon je wel degelijk roken! Alleen, dan moesten ze na het plukken minstens een half jaar drogen en dat is voor kleine jongetjes wel erg lang. Soms lukte dat toch, dan ging de brand erin. Niet voor lang, en de Hinderwet hoefde er niet aan te pas te komen, want moeder verbood het! Die dingen verspreidden een verschrikkelijke stank, je werd onmiddellijk naar buiten gestuurd, en daar stuitte je spoedig, jawel, op grote bezwaren van burens en omwonenden. Dat was dan de Hinderwet waar je tegenaan liep.

Het is weer volbracht. La Vie Parisienne. Het was wel wat anders dan mijn eerste optreden bij Thalia, alweer een paar jaar geleden – maar toen had ik ook wel wat zwaardere taken. Niettemin – het is volbracht. Destijds, met Les Brigands, moesten de twee voorstellingen binnen vierentwintig uur worden afgewerkt. Dat is pittig, hoor. Nu duurde het ruim twee weken, en almaar: Admiraal er zit een grote scheur, Ook na je dood geen overspel, Alles poesmooi, Het draait en draait en draait maar (door je hoofd).

Het hoort er allemaal bij, na een poosje ebt het heus wel wel weer weg. ▼

Vlak vóór aanvang, helemaal klaar.....

Ik zag een stukje van La Vie op YouTube, door een operagezelschap uit Toulouse. Die Fransen doen dat héél secuur... Het orkest uit de vijfde akte werd schitterend gespeeld, hoewel heel anders. Urbain zingt **fermez** les yeux – de obers antwoorden met **fermons** les yeux. Ja, die fijne nuance is moeilijk te vatten in vertaling, dus *dat is privé* is best aardig, al zingen ze dan tweemaal hetzelfde.

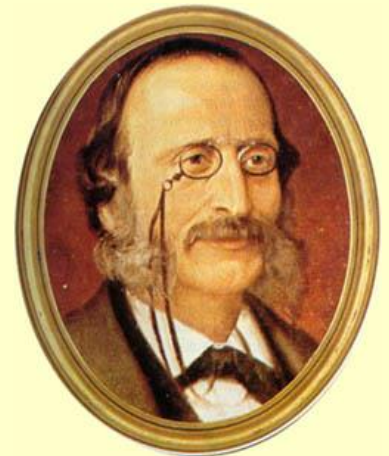
Als de baron tegen het einde door drie gemaskerde dames wordt geconfronteerd met zijn overspelige gedrag, klinken er ineens een paar maten Mozart. Al een poosje vroeg ik mij af wat dat toch was, maar mijn broer die bij de laatste voorstelling in de zaal zat, die wist het! Het komt uit Don Giovanni. Die wordt na zijn ontmaskering regelrecht afgevoerd naar de hel. Offenbach heeft dat stukje direct overgenomen: niet voor niets werd hij de Mozart van de Champs Elysees genoemd...

Onze baron heeft wat meer geluk. Hij gaat naar Emmeloord, onder luid gelach van het publiek. In 2003 zei de barones *Breukelen*. Emmeloord – da's toch wat anders. Dat dorp aan de Vecht is nog een beetje chique, maar Emmeloord.. dat is ietsje minder geschikt voor een baron van stand.

Jammer van die lege stoelen...tja, hemels mooi weer, de eerste en de laatste voorstelling. Alleen op de tweede zondag was het mooi theaterweer. Pijpenstelen.

En ik had een beetje mazzel. Alle drie voorstellingen mensen in de zaal, zoals dat heet, die mijn bescheiden verrichtingen kwamen gadeslaan. Voor een amateur erg belangrijk.

Binnenkort gaan we Les Brigands nog eens dunnetjes overdoen, een stukje dan, met artiesten van de Nationale Opera, aangevuld met een groepje Thalianen en andere amateurs, met ook een stukje Tulipatan, en Orpheus, allemaal Offenbach, als eerbetoon aan deze grote componist. Vesna Miletic, die in 2003 bij Thalia de Barones zong, is zangcoach en speelt zelf ook mee. Gratis lunchconcert in het Muziektheater, dinsdag 29 mei om 12.30 u. Dolle pret!

En nu weer repeteren voor de najaarsconcerten. 28 oktober, 4 en 11 november. Voor je het weet, is het weer zo ver. ■